

Sygn. akt III CSK 318/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku A. D. i J. D.
przy uczestnictwie K. D. i M. P. K.
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej oddalił apelacje wnioskodawców i uczestniczki K. D. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 czerwca 2013 r.

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania, czy w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej sędzia wydający orzeczenie ma obowiązek przeprowadzenia dowodu z oględzin nieruchomości (art. 626 § 2 k.p.c.). Skarżący podnieśli również, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone postanowienie zostało wydane bez przeprowadzenia dowodu z oględzin.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżący wskazują jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinni sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednołitych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza bowiem jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., lub z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienie sformułowane w skardze kasacyjnej nie ma tych cech, jak też nie ma charakteru uniwersalnego, abstrakcyjnego, dotyczy bowiem wyłącznie oceny przyczyn pominięcia dowodu z oględzin, która zależy od okoliczności konkretnej sprawy (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1968 r., III CR 120/65, „Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego” 1966, nr 3, poz. 97).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy przekonująco i w sposób mający odniesienie do przedstawionych dowodów uzasadnił i wykazał, że przeprowadzenie dowodu z oględzin nie było niezbędne.

Należy także zauważyć, że w skardze kasacyjnej występuje także sprzeczność argumentacyjna, gdyż skarżący powołali się także na oczywistą zasadność skargi, jednak występowanie tej przesłanki jest zasadniczo wyłączone, gdy skarżący powołują się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Istotne zagadnienie prawne występuje w sytuacji, w której na tle rozpoznawanej sprawy wyłania się poważny, abstrakcyjny problem prawny wymagający pogłębionych analiz i rozważań Sądu Najwyższego, natomiast oczywista zasadność skargi zachodzi wtedy, gdy w konkretnej sprawie doszło do oczywistego, rażącego i widocznego „na pierwszy rzut oka” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, tj. gdy zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej są oczywiście zasadne. Jest jasne, że gdy skarga jest w tym znaczeniu oczywiście uzasadniona, nie może być w niej miejsca na poważne, istotne zagadnienie prawne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).